

Balogh Béla

REALITATEA FINALĂ

Noua paradigmă a vieții eterne

ESTE CREIERUL CAPABIL SĂ CREEZE GÂNDURI?

„... când fenomene noi ne constrâng să ne schimbăm modul de gândire..., până și fizicienii cei mai progresiști sunt puși într-o situație dificilă . Cerința de a-ți schimba modul de gândire îți poate provoca senzația că-ți fuge pământul de sub picioare...Cred că nu trebuie să subapreciem aceste dificultăți. Dacă omul a trăit o dată experiența disperării cu care unii savanți, altminteri inteligenți și prietenoși, s-au opus schimbării modului lor de a gândi, nu-i rămâne decât să se minuneze că astfel de revoluții științifice au fost, totuși, posibile.”

Werner Heisenberg

Oricât ar fi de greu să ne schimbăm modul de gândire, acesta este prețul pretins de cercetarea științifică.

Nu pare a fi periculoasă și chiar ar putea fi acceptată ipoteza că există energii cosmice mai înalte, pe care încă nu am reușit să le măsurăm. Dar presupunerea că la nivele mai înalte există viață, ba mai mult, că propria noastră viață nu este limitată doar la tridimensionalitate, este de cu totul altă natură.

Cert este că suntem înzestrați cu o extraordinară fantezie. Dacă ne putem imagina sferele mai înalte, atunci acestea există.

Dar această existență este strict condiționată. Pentru a ne putea imagina o sferă mai înaltă, este necesar să existe în noi ceva ce corespunde, prin analogie, acestei sfere mai înalte. O ființă bidimensională nu este capabilă să conceapă o lume tridimensională, pentru că cea de a treia coordonată nu există în „creierul” ei. În același fel, nici noi n-am fi capabili să ne imaginăm o mai înaltă sferă cosmică, dacă existența noastră s-ar limita numai la lumea tridimensională.

Creierul uman este extrem de complicat, dar, cu toate acestea, are un nivel energetic relativ scăzut, fiind alcătuit din simple elemente „terestre”. Dacă existența și perspectivele noastre ar fi determinate de frecvența relativ scăzută a creierului, adică de elementele materiale care-l alcătuiesc, atunci n-am avea nici o posibilitate de a percepe sau a presupune că există ceva în afara acestei benzi de frecvență. Materia poate fi definită ca mulțime a undelor statice cu o frecvență cuprinsă între cea a luminii vizibile și limita superioară a radiațiilor gama. Dacă în noi n-ar exista niveluri de energie și frecvențe mai înalte decât cele amintite, atunci n-am putea nici măsura, nici studia energiile de tipul radiațiilor cosmice, din simplul motiv că nici nu am fi conștienți de existența lor.

Toate acestea conduc la o întrebare extrem de interesantă: presupunerea că gândurile noastre sunt produse de creierul alcătuit din elemente materiale corespunde într-adevăr realității?

$$E = mc^2$$

Conform formulei lui Einstein, și materia este energie. (De aceea suntem capabili să preluăm energie de la materie.)

Întreg Universul, înțelegând prin asta planetele, stelele, galaxiile, pulsarii¹, quasarii² și misticele găuri negre, nu este altceva decât energie. Nu avem nici un motiv să presupunem că, eventual, gândul ar fi altceva.

Numai că, dacă și gândul este energie, ar trebui să existe și o frecvență care să-i corespundă. Cu alte cuvinte: ceea ce este produs de lumea materială ar trebui să fie măsurabil cu instrumente materiale.

Situația referitoare la gând este, în linii mari, ca și cea a radiațiilor cosmice. Se pot măsura numai pe baza efectelor intermediare, mijlocite, în mod direct, nu.

¹ pulsar – sursă galactică de unde radio, care emite impulsuri foarte regulate și foarte scurte. (N.T)

² quasar – obiect cosmic, cu strălucire de zeci sau sute de ori mai puternică decât a celor mai mari galaxii, care emite intens radiunde. (N.T.)

Presupunând că gândurile noastre ar fi „produse materiale”, undele electromagnetice corespunzătoare gândurilor ar trebui să fie măsurabile, cu ajutorul instrumentelor adecvate, în intervalul cuprins între undele radio și limita superioară a radiațiilor gama.

Cel mai bun rezultat în măsurarea funcțiilor creierului s-a obținut, până acum, cu ajutorul encefalogramului. Instrumentul se conectează, cu ajutorul unor electrozi, la pielea capului, iar acești electrozi înregistrează schimbările survenite în undele electromagnetice ale creierului. Rezultatul este apoi transpus în formă grafică de un alt component al aparatului.

Se poate citi, din diagrama obținută, cine la ce se gândește? Nici vorbă!

Aparatul semnalează că are loc o activitate, dar că omul testat se gândește la un șoricel sau la un elefant, rămâne secretul acestuia.

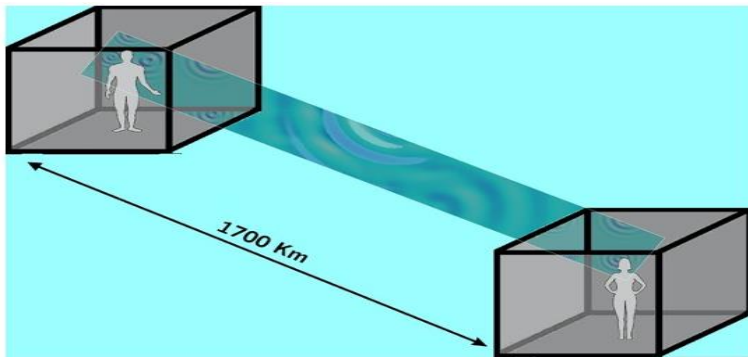
În ultimii ani, câțva fizicieni în colaborare cu medici au pus la punct un aparat de „detectat minciuni”, cu ajutorul căruia se poate stabili, relativ corect, dacă cineva spune adevărul, sau minte. Aparatul poate fi, însă, indus în eroare, de aceea multe instanțe judecătorești nu admit aceste investigații ca probă la dosar. Cât despre a se afla, cu ajutorul acestui aparat, cine la ce se gândește, nici nu se pune problema.

Am întâlnit deseori și părerea că gândurile sunt unde electromagnetice de foarte joasă energie și nu s-a inventat încă instrumentul destul de sensibil ca să o poată înregistra. Asta mi-a trezit curiozitatea...

„Încă de pe la sfârșitul secolului al XIX-lea s-a presupus că gândurile sunt unde electromagnetice purtătoare de informații, produse de creier. Prin anii '30, un grup de savanți sovieticii, condus de fiziologul Leonid Vassiliev, a examinat atent această ipoteză. Au lucrat cu trei subiecți, cărora li s-a indus, de la distanță, prin sugestie telepatică, starea de somn hipnotic, și tot de la distanță, au fost scoși din această stare. După ce această metodă, numită „hypnogenă” a fost aplicată în repetate rânduri cu succes, atât subiecții, cât și emițătorul sugestiei hipnotice au fost izolați în câte o încăpere din plumb, care, asemenea unei cuști Faraday, era menită a constitui un obstacol în calea presupuselor unde electromagnetice. Spre marea surpriză a cercetătorilor, experimentul a funcționat pe mai departe. Aceste rezultate au fost făcute publice pentru prima oară în 1959, după detensionarea politică. Interesul stârnit a fost exprem de mare, mai ales că savanții au relatat și despre experimente încununate de succes, efectuate în condițiile în care între emițător și receptori a existat o distanță de 1700 km (distanța dintre Sevastopol și Leningrad). Cercetătorii sovietici au dovedit, prin aceste experimente,

existența unei anumite influențe psihice de la distanță, pe care au numit-o „bioinformație”, dar au subliniat faptul că ei, materialişti fiind, nu pot interpreta fenomenul de transmitere a gândurilor decât exclusiv ca un proces energetic. Au recunoscut, în schimb, că acea ipoteză conform căreia creierul ar funcționa ca un aparat de radio este exclusă. La scurt timp după această comunicare, la Universitatea din Leningrad a luat ființă o catedră de bioinformație, care avea ca obiectiv cercetarea posibilității de transmitere a informației prin telepatie. Cu punerea în practică a acestei posibilități s-a ocupat și căpitanul navei spațiale Apollo 14, dr. Mitchell, care a încercat să transmită gânduri, ca o stație de emisie telepatică, spre patru persoane sensibile, aflate la Chicago.” (Bender, H. 1976)

Conform experimentelor efectuate de savanții sovietici, gândul străbate prin pereții camerei din plumb, ajungând și la „receptorul” situat la 1700 km distanță. În cazul navei Apollo 14, în experimentele efectuate de dr. Edgar D. Mitchell, distanța a fost de 250.000 km. (Sherman & Wilkins, 1974)

În zilele noastre, camerele din plumb sunt folosite la protecția împotriva radiațiilor radioactive puternice.

Întrucât gândurile se pot infiltra prin pereții unei astfel de camere, acestea trebuie să aibă ori o energie cu mult mai mică, de exemplu cea a razelor infraroșii, adică a căldurii, care n-ar putea, însă, străbate distanța de 1700 km, pentru a ajunge la „receptor”, ori este vorba despre un nivel energetic mult mai înalt decât cel al radiației radioactive. Astfel, presupunerea că gândurile ar fi unde electromagnetice slabe, de mică energie, se exclude. Undele gândurilor pot fi considerate oricum, numai slabe, nu.

În felul acesta, nu ne mai rămâne decât să cercetăm metodic fiecare segment al spectrului electromagnetic cunoscut, ca să stabilim care este acel segment ce corespunde frecvenței gândurilor.

* Pe baza rezultatelor obținute de savanții sovietici, se pot elimina segmentele inferioare ale spectrului, deci radioundele, undele TV și undele radar, pentru că acestea nu sunt capabile să pătrundă prin pereții camerei din plumb. Dacă frecvența gândurilor ar aparține, totuși, vreunui segment amintit, atunci ar fi fost posibilă detectarea lor cu un aparat de măsură, apoi transformarea lor în sunete și imagini, în același mod în care se întâmplă cu emisiile radio și TV. Din păcate, în aceste segmente nu s-au găsit dovezi măsurabile ale existenței gândurilor.

* Următorul segment este cel al radiațiilor infraroșii, sau al radiației termice. Este vorba despre aceeași rază infraroșie, cu care funcționează telecomenzile aparatelor noastre electronice. Dacă gândurile ar aparține acestei benzi de lungimi de unde, am reuși poate să schimbăm canalele TV doar cu puterea gândului, sau, cel puțin, am bruia telecomanda. Este adevărat că procesul de a gândi presupune manifestarea energiei termice, în anumite zone ale creierului. La fel, și procesoarele calculatoarelor dezvoltă energie termică, atunci când sunt suprasolicitate în rezolvarea unor operații. Dar, din această energie termică produsă este imposibil de stabilit ce operație efectuează procesorul, sau creierul.

* Care este situația cu banda de lungimi de unde a luminii vizibile? Este vizibilă. Cu toate acestea, nu vedem nici un gând, nici o idee.

* Dacă gândurile ar exista în banda de unde ultraviolete, poate n-ar trebui să facem niciodată plajă, ca pielea să devină de culoarea ciocolatei. Pe de altă parte, în zilele noastre această bandă de lungimi de unde se poate măsura și fotografia, dar semnale ale gândurilor, sau ideilor nu s-au găsit nici aici.

* Radiațiile röntgen se pot măsura cu dispozitivul Geiger-Müller și prin alte metode, dar creierul nu emite radiații radioactive. Radiațiile röntgen sunt dăunătoare organismului viu, astfel ar fi ciudat ca gândurile să fie produse de creier într-o frecvență care distruge materia vie, distrugându-se, în final, și pe sine.

* Radiațiile gama sunt, de asemenea, dăunătoare organismului, ceea ce exclude posibilitatea ca astfel de radiații să fie produse de creier.³

³ 0,01% din potasiul pe care îl consumăm este izotop radioactiv al ⁴⁰Potasiu. Acesta este produs prin dezintegrare beta, urmată de emisie de radiații gama. Această radiație gama are o energie relativ mare, care

* Mulțimea complexă a undelor statice percepute ca materie aparțin acelor segmente ale spectrului electromagnetic care se extind de la lumina vizibilă, până la limita superioară a radiațiilor gama. Și acestea pot fi excluse, deoarece, în caz contrar, creierul ar produce gânduri sub formă de obiecte materiale solide.

* Energia radiațiilor cosmice este mult mai ridicată decât energia considerată, în mod obișnuit, a fi materie. Nu există pe Pământ nici un singur element capabil să emită radiații cosmice. Ar fi ridicol să presupunem că creierul este capabil să emită frecvențe care, uneori, depășesc chiar și capacitatea stelelor.

În consecință, dacă cineva dorește să-și păstreze gândurile secrete, nimic nu-l împiedică. Dacă gândurile ar fi măsurabile, de ce-ar mai fi nevoie să se apeleze la torturi, schingiuri în timpul unor interogatorii, sau de ce-ar fi nevoie de „serul adevărului”? Gândul, în schimb, există, chiar dacă toate încercările noastre de a-l detecta și măsura au fost sortite eșecului. Gândul nu este o stare interioară confuză, neclară, ci se manifestă sub forma unor

părăsește imediat corpul. Este vorba, deci, de o cantitate minimă, ce nu poate fi considerată periculoasă, dar este absorbită de întreg corpul și, în nici un caz, nu se concentrează în creier. (N.A.)

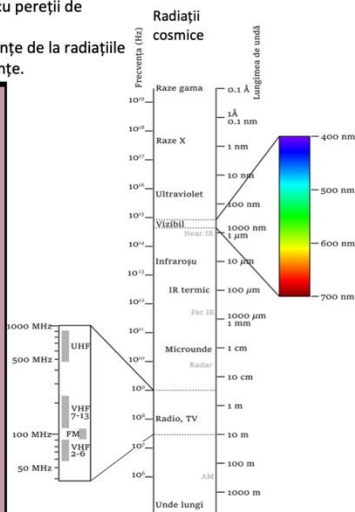
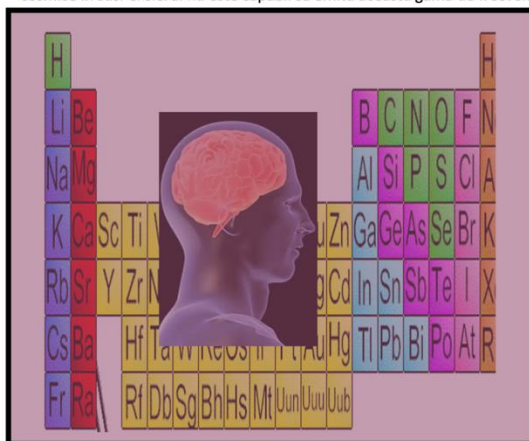
imagini interioare bogate în culori și detalii, sub forma unor soluții tehnice sclipitoare, care apoi, dacă asta o dorim, se transformă în obiecte, agregate, literatură și filozofie. Noi putem exprima totul, dacă o dorim. În schimb, nu există posibilitatea să stabilim, fără urmă de îndoială, cine la ce se gândește.

Preocuparea pentru modul de producere a gândului i-a determinat pe savanți să cerceteze toate benzile de frecvență, nu în ultimul rând, în scopuri militare. Toate segmentele cunoscute până acum pot fi, în mod cert, excluse.

În ce direcție s-ar mai putea îndrepta cercetările? Unde să căutăm sursa de emiterie a gândurilor? Eu cred că a rămas o singură posibilitate, și anume aceea că gândul există la o frecvență mult mai ridicată decât cea pe care aparatele noastre o pot accesa. Se pare că cercetătorii sovietici au elaborat o formulare corectă atunci când au afirmat că transmiterea telepatică de informații este un fenomen de natură energetică, căci tot ce cunoaștem este, de fapt, energie. Încercările eșuate de a măsura gândul conduc la concluzia că acesta – ca forță ce organizează, coordonează și sistematizează – ar trebui căutat în afara spectrului electromagnetic cunoscut.

Toate undele si frecvențele generate de creier rămân închise in camera cu pereții de plumb.

Gândurile trec prin pereții camerei, deci aparțin unui spectru de frecvențe de la radiațiile cosmice în sus. Creierul nu este capabil să emită această gamă de frecvențe.

Rezultatele experiențelor, fenomenele care ne înconjoară, precum și logica ne îndrumă în aceeași direcție:

***Nici creierul, și nici un alt organ biologic
nu este capabil să creeze gânduri!!!***